

Dobrovolník není vůdce

Bez práce není řepa

Hongkong

Talár

BRATRSTVO | 9

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | roč. 46/2005

Rovné příležitosti?	Samuel Titěra	2
Biblická úvaha – Vzkříšení (Mk 12,18-27)	Aleš Mostecký	4
Talár –		
• Jak se šije talár – rozhovor s N. Batlovou	Marie Medková	5
• Talár a tabulky	Emanuel Chmelík	6
• Byl jednou jeden talár..	Marta Sedláčková	7
• Anketa	8
• Z Chmelíkova slovníku naučného	Emanuel Chmelík	9
• Farářův pracovní plášť	Uffa Hornová	9
Bratry, sestry setkávám –		
Evangelická metodistická církev	Vojtěch Veselý	10
Nápadník – Zčistajasna	Jana Zhánělová	12
Moje oblíbená biblická pasáž – Chléb života	Pavel Hejda	12
Zprávy – Bez práce není řepa	P. „Sleepak“ Martinů	13
Soutěž – Příběh sedmý	Luboš Kratochvíl	14
Dobrovolník není vůdce – rozhovor	Olga Ferjenčíková	16
Mladá česká próza – Hana Androniková	Benjamin Skála	18
Medicína je jako dobrá detektivka – rozhovor	Tomáš Groll	20
Cestopis – Hongkong	Eman Buzek	22
Frišta	Lenka Ridzoňová	24
Když se Bůh smál	Marie Medková	24
(Nejen) mostecké štěstí	Olga Ferjenčíková	25
Ekumenický kalendář – Jakub Bohme	Pavel Prejda	25

ROVNÉ PŘÍLEŽITOSTI?

Samuel Titěra

ÚVODNÍK

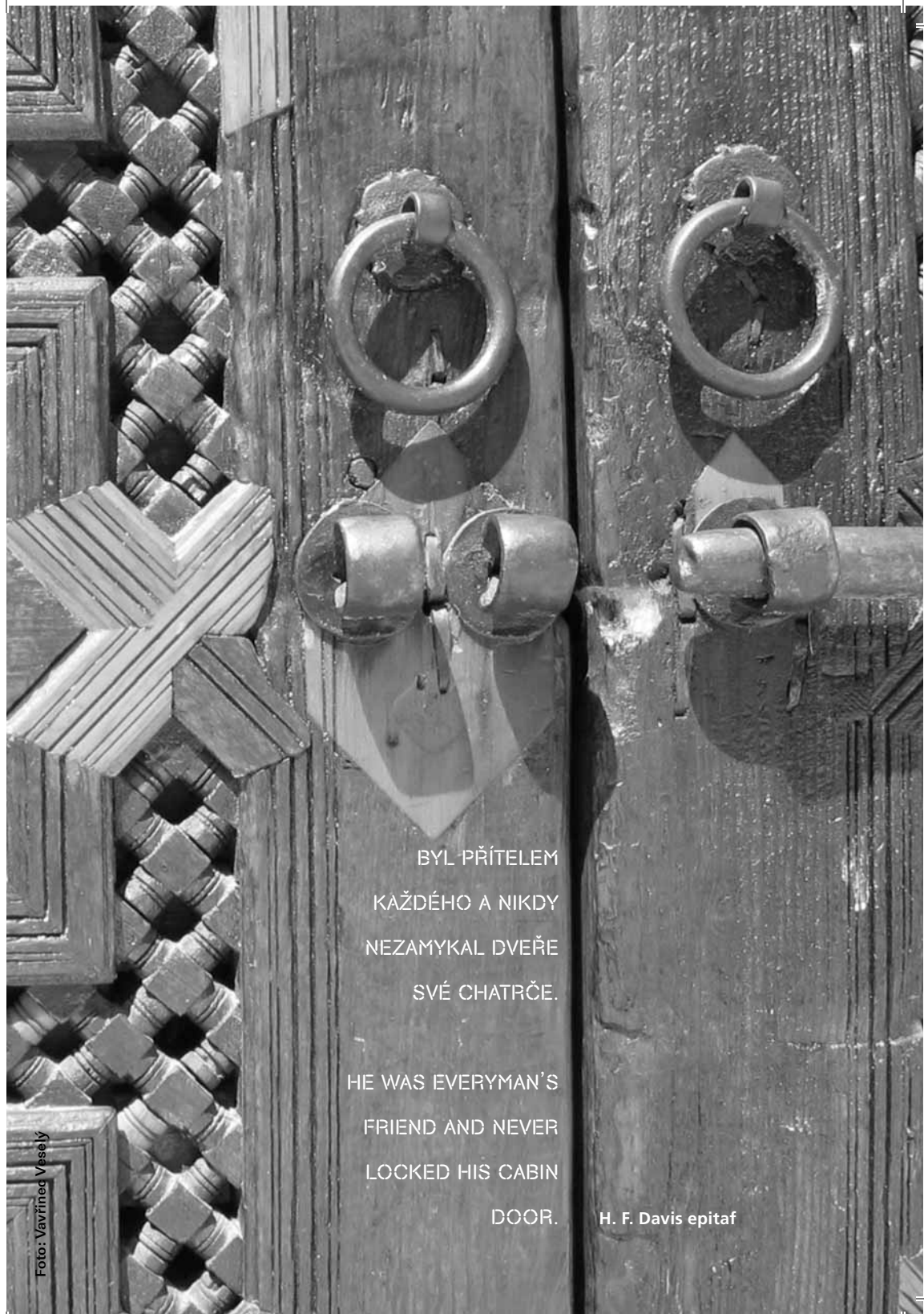
Tzv. politická korektnost a nenadržování se v našich kulturních sférách stávají důležitým pojmem. Až se u nás začnou usazovat mnozí noví Evropané z východu a jihovýchodu, pocítíme asi na vlastní kůži, jak se cítí Euroameričan, když si musí dávat pozor na vyjadřování – místo černocho zleva a mexikánce zprava vedle něj od jisté doby bydlí Afroameričan a Iberoameričan.

Stejně si i my, národ dosud většinou pohrdavě mávající rukou nad přesnými významy slov, budeme muset ujasnit, jak je to s muslimy, mohamedány, islámisty, Turky či Araby. A nejen to, budeme krom neurázlivého oslovování nuceni čím dál tím víc řešit, jak budovat a udržovat křesťen „rovné příležitosti“. Hle, dědictví zlého 20. století: už v Evropě a Americe konečně víme, že by si všichni měli být rovni, jenom pořád nevíme, jak na to, když se k nám hrnou ti odjinud.

Nedávno mne uzemnila jedna má jednatiletá žačka, když si stěžovala, že

v naší mezinárodní škole bují rasismus: narodil od ostatních české děti musí ještě ke všemu chodit na češtinu a dělat zvláštní úkoly. Tedy neměří se všem národnostem stejným metrem! A to ve škole, kde se kvůli rovnosti povinně chodí v uniformách (stejně mikiny a tepláky). Ve výjimečný den se lze z uniformy „vykoupit“ a vybrané peníze se pošlou na nějaký dobročinný účel. Dívka nevěděla, že je to vše jinak, protože za hodiny češtiny narodil od anglických lekcí nemusí platit – učitelé jsou placeni ze školného těch druhých (Angličanů).

Jsme nejen šedesát let od nejhoršího momenta rasismu, ale také brzy šest set let od vydání Dekretu Kutnohorského (1409), který dával Čechům oproti jiným národům na univerzitách trojnásobné pravomoci – že abychom nemuseli doma žebrať. Prošlo by to dnes? Ví Bůh, jestli není někdy právě kvůli spravedlnosti někdy potřeba jemně nadržovat těm druhým – a jindy zas důrazně těm „naším“.

BYL PŘÍTELEM
KAŽDÉHO A NIKDY
NEZAMYKAL DVEŘE
SVÉ CHATRČE.

HE WAS EVERYMAN'S
FRIEND AND NEVER
LOCKED HIS CABIN

DOOR.

H. F. Davis epitaf

A přišli k němu saduceové, kteří říkají, že není vzkříšení, a ptali se ho: „Mistře, Mojžíš nám ustanovil: ‚Zemře-li něčí bratr a zanechá manželku bezdětnou, ať se s ní ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.‘ Bylo sedm bratrů. Oženil se první a zemřel bez potomka. Jeho manželku si vzal druhý, ale zemřel a také nezanechal potomka. A stejně třetí. A nikdo z těch sedmi nezanechal potomka. Naposledy ze všech zemřela i ta žena. Komu z nich bude patřit, až po vzkříšení vstanou? Všech sedm ji přece mělo za manželku.“

Ježíš jim řekl: „Mýlíte se, neznáte Písmo ani moc Boží! Když lidé vstanou z mrtvých, nežení se ani nevžívají, ale jsou jako nebeští andělé. A pokud jde o mrtvé, že vstanou, nečetli jste v knize Mojžíšově, ve vyprávění o hořícím keři, jak Bůh Mojžíšovi řekl: ‚Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův‘? On přece není Bohem mrtvých, nýbrž Bohem živých. Velmi se mýlíte!“

Marek 12,18-27

VZKŘÍŠENÍ

Aleš Mostecký

Ježíš Kristus byl vzkříšen. Základní pilíř naší víry. Ten ukřižovaný, který zemřel a byl pohřben, z mrtvých vstal. Bůh mu dal povstat. Právě jemu. Na tom, že to byl on a ne někdo jiný, si evangelia dávají záležet. Ježíš s celým svým životním příběhem od začátku do konce. Ježíš se svými vztahy k učedníkům a dalším lidem. Ježíš s tím, co dělá a říká. A ačkoli mezi jeho pozemským životem a novým životem Vzkříšeného je obrovská propast a trhlina smrti, je zde z Boží milosti a moci také neoddiskutovatelná návaznost. Zkrátka je to on! Smrti navzdory. S tím stojí a padá naše víra.

A pak přijde někdo, kdo se do nás pustí: „Ale to je přece nemožné, aby něco takového bylo. To je nepředstavitelné, aby člověk, jehož život skončí, byl nějak vzkříšen. Není možné, aby to byl on, když už byl mrtvej. To nejde.“ Sem tam se dočkáme i nějakého vědeckého argumentu na důkaz, proč to nejde. Věřit ve vzkříšení dnes prý odporuje zdravému rozumu. To dřív možná, protože toho lidé tolik nevěděli a neznali, tak věřili ledascemu.

Omyl. To, že vzkříšení odporuje logické lidské úvaze, už si „tenkrát dřív“ mysleli například saduceové. A přišli s tím za Ježíšem. Jejich argument proti nebyl vědecký, ale nábožensko-právní. Myšlenku vzkříšení prý nelze sladit se Zákonem Mojžíšovým. A protože naříze-

ní Zákona dal Mojžíšovi sám Bůh a vzkříšení musí zařídít také Bůh, tak to by Bůh sám sobě odporoval. A to je teprve nemyslitelné! A jelikož nelze zpochybnit Zákon, musíme vyloučit to druhé, vzkříšení. O kterém se navíc v Zákoně vůbec nemluví. Logická úvaha. Co ty na to, Mistře?

„Mýlíte se, neznáte Písmo ani moc Boží!“ To, že je pro nás něco nepředstavitelné, ještě neznamená, že je to Bohu nemožné. A aniž by Bůh nějak „vygumoval“ všechny manželské svazky ženy ze saducejského příkladu, může ji povolat k novému životu, kde neplatí právní (nebo třeba vědecké) zákony tohoto věku.

Pokud by nebylo vzkříšení, proč by se Bůh živých mnoho desetiletí po smrti praotců Abrahama, Izáka a Jákoba představil Mojžíšovi právě jako jejich Bůh? Tak je to přece psáno v Zákoně, v jeho druhé knize, ve vyprávění o hořícím keři. Je-li Bohem živých, jsou praotci u Boha živými. Jinak, než jak si život dokážeme představit a definovat my. Ale jsou to oni, s celými svými příběhy. Svou víru ve vzkříšení takto je-

tě před svou smrtí obhajují ten, který bude vzkříšen. Obhajuje ji i za nás. Nedejte se zmýlit, živ je Ježíš! Ten, který „byl za nás ukřižován, za dnů Pontia Piláta byl umčen a pohřben, třetího dne vstal z mrtvých podle Písma“.

Ilustrace: Zdeněk Šorm

JAK SE ŠIJE TALÁR

rozhovor s **Noemi Batlovou**

Marie Medková

Noemi Batlová žije v Olomouci a od roku 1999 šije taláry pro faráře a farářky Českobratrské církve evangelické.

Jak jste se dostala k šití talárů? Je šití vaše profese nebo koníček?

Před několika lety jsem hledala práci, kterou bych mohla dělat doma a naskytlo se toto. Šiju od svých třinácti let a studovala jsem obor oděvnictví na dnešní Technické univerzitě v Liberci. A baví mě to.

Pracujete i jinde?

Pracuji jako restaurátorka textilu pro jedno muzeum.

Kdy jste taláry začala šít?

Před šesti lety.

Nebála jste se? Taláry vás určitě na škole šít naučili.

Když jsem nastupovala, byla jsem upozorněna, že faráři jsou vždycky nespokojení. Ale tak to není.

Jak dlouho trvá ušít jeden kus?

To je různé. Ze začátku mi to trvalo asi dvacet pět hodin práce, dneska se blíží k dvaceti. Celý proces ale trvá přibližně čtrnáct dní. Patří k tomu i zkoušky.

Takže se šije na míru?

Ano. Většinou dostanu telefonicky míry, a pak následuje zkouška.

Dojždíte za faráři nebo faráři za vámi?

Pro Čechy bývá zkouška v Praze, Moraváci jezdí do Olomouce.

Je více stříhů nebo jen jeden?

Existuje předpis, jak má talár vypadat.

Jaký byl nejkurióznější požadavek na úpravu?

Nejde si moc vymýšlet. Občas chce někdo místo límečku stojáček. U ženského taláru lze použít skládání místo řasení.

Jaké materiály se používají? Kolik metrů látky je třeba?

Používám tesil. To je směs vlny a polyesteru. Dřív jsem používala látku z Textilany Liberec, která byla velice kvalitní. Teď nakupuji u Lanatexu Ivančice, ale nabízené látky nejsou dokonale černé. Na jeden kus spotřebuji čtyři metry látky a ještě kousek sametu na límec.

Je na našem trhu možnost dostat lepší materiál?

Je, ale stojí víc peněz. V současnosti jedná o tom, aby se více investovalo do materiálu. Lepší materiál samozřejmě i víc vydrží.

Jaká je „trvanlivost“ taláru?

Dříve se šily taláry z materiálů, které naše církve dostala darem od německých církví. Dnes už tyto možnosti nejsou a dovozové látky jsou velmi drahé. Trvanlivost dnešních talárů je menší. Faráři mají každých deset let nárok na nový.

A kupuje si je sám?

Ne, taláry platí církve.

Jak je to s bílými taláry? Také je šijete?

Ano, občas. Bílé taláry nosí hlavně faráři Ochrannovského seniorátu. Celá církev se řídí ustanovením synodu: když staršovstvo daného sboru odsouhlasí faráři bílý talár, synodní rada mu ho zaplatí.

Kolik to stojí?

Materiál i šití dohromady stojí 5 250,- Kč.

Proč je tak drahý?

Nezdá se mi drahý. Dříve se šily taláry v luxusním salónu Adam v Praze, a to stálo mnohem víc.

Šije se ještě farářský baret?

Ano. Šije se v modiství (firma vyrábějící klobouky, pozn.red.) v Olomouci, kam dodám materiál: tesil a samet. Barety se dnes už moc nepoužívají, ale k taláru patří.

Na kolik se talár pere?

Nepere se. Může se čistit mokrým kartáčem, ale jinak se nosí do čistírny.

To je tak choulostivý?

Do čistírny musí kvůli límcí. Tesil samotný je odolný a nemačkový materiál.

Jaký je současný trend?

Faráři si přejí lehké a vzdušné taláry, aby byly pohodlné i v létě.

Chystáte nějaké změny?

Jak jsem už říkala, pouze materiálové. A přivítám každý nový nápad. ■

TALÁR A TABULKY

prof. Emanuel Chmelík

**NÁZOR
ODPORNÍKA**

První použití černého taláru a bílých tabulek se datuje do druhé poloviny roku 1536. V té době byl Jan Kalvín na cestě do Štrasburku a v Ženevě chtěl přenocovat. Byl ale požádán místními reformátory, aby zůstal a pomáhal jim prosadit Boží slovo ve městě. Nechal se přemluvit a se zápletem sobě vlastním se pustil do práce.

Ve dne v noci přemýšlel, psal, kázal, navštěvoval ovečky. Kvůli svému zápalu pro Boží věc zcela zapomínal na věci vezdejší. Málo jedl a jeho šat byl značně vetčný a otrhaný. Několikrát se mu stalo, že ho strážník sebral na ulici pro potulku nebo jako nebezpečného buřiče z venkova, když lál lidem na tržišti. Celá věc vyvrcholila, když nepoučení strážci chrámových dveří odmítli otrhaného kazatele vpustit do chrámu v čas bohoslužeb. Farníci museli čekat hodinu a půl, než se Kalvínovi podařilo sehnat tři důvěryhodné svědky, kteří potvrdili jeho totožnost. Poslušné ovečky sboru si poté dodaly odvahy a vzbouřily se. Kalvín o sebe musí víc dbát. Na ušmudlaný kabát a roztřepené nohavice se už dívat nebudou! Bratrské domluvy ale nepomohly. Farníci se tedy obrátili se svou žádostí na vůdce reformátorů, Farela. Ten svolal učenou disputaci. Tím ale Kalvínovi pouze nahrál na smeč. V právech cvičený Jan lehce uhájil svou pozici. Láska k Bohu je mu přednější než jídlo a šat. Nechť si farníci přečtou Matouše 6, 25-34. A Ježíšův příkaz služby druhým mu zakazuje vzít si hospodyni. Musí jim snad připomínat, kde všude najdou dvojpríkázání lásky? Farníci odcházeli nespokojeni, ale udoláni. Impulzivní mladý kazatel a jeho věc slavili další vítězství.

Neradoval se však dlouho. Jednoho dne tento zapálený, leč otrhaný a pohublý muž vlivem slabosti a ospalosti spadl z kazatelny a ohrozil tak důstojný průběh bohoslužeb. Tehdy byli pobouřeni i radní Ženevy. Dali Kalvínovi na vybranou: buď bude nosit na bohoslužby slušný oděv, nebo se ožení a manželka se o něj postará. Jan Kalvín v rozhořčení neztratil smysl pro humor. V další neděli se oděl do soudcovského taláru, jedině památce na právnickou minulost. Na krk zavěsil dvě háčkované dečky od sestry jako znamení Starého a Nového zákona. Upamatoval tak radní, že ve věcech duchovních je soudcem kazatel, nikoli starší města.

čerpáno z historicko-sociologické studie Mýty kolem švýcarského reformátora Jana Kalvína (Chmelík E., Bohnice 1990) ■

redakčně kráceno

Ať si to připouštíme, nebo ne, vnímáme svět okolo nás především zrakem a přijímáme tak velké množství informací. Takovou mimoslovní informací jsou i liturgické oděvy. Jejich základním významem je oddělení ke službě – a nepochopíte mě špatně – nejde o nějaké vyvyšování faráře nad ty, kdo sedí v lavicích. Ten, kdo nosí talár (nebo jiný liturgický oděv), je ve službě – a když káže a vysluhuje svátosti, není to proto, že si to sám vymyslel. Nevystupuje sám za sebe, nýbrž je tu proto, aby druhým dosvědčil evangelium. Evangelium, o které zápasí, o kterém možná pochybuje, ale které přesto platí nezávisle na něm či na ní. A tak mám dojem, že liturgický oděv může pomáhat od pýchy a samolibosti a zároveň v pochybnostech odkazovat k nepochybnému.

A kde se vzal černý talár, když na nejstarších mozaikách a freskách vidíme bílá roucha těch, kdo předsedají bohoslužbě? Když jsem byla malá a viděla jsem obrazy reformátorů v oblečení, které se tolik podobalo taláru našeho pana faráře, představovala jsem si, jak za nějaké to staletí budou chodit faráři na bohoslužby v kvádru s kravatou – a lidé pod kazatelnou budou sedět už v docela jiném, moderním oblečení.

Co se týká vlastního původu liturgického oblečení, nebyla moje představa scestná. Ať talár nebo alba se štolou byly v jisté době oblečením, které nikomu nepřipadalo staré nebo výstřední, ale nosilo se běžně. Černé taláry se objevily s reformací – reformovaná církev odmítla veškeré liturgické oděvy a používala běžný stavovský oděv kněží a učenců také pro bohoslužby.

Luteráni liturgická roucha podrželi, jen kázání se dělo v oděvu příslušného stavu (profesor, mnich, kněz).

Jednotu do liturgických oděvů protestantských církví zavedl roku 1811 pruský panovník Fridrich Wilhelm III., který černý talár (znak akademického vzdělání) nakázal nosit nejen farářům, ale také soudcům a rabínům. Takže spíše než liturgickým rouchem byl talár odznakem státního úředníka. Černá barva ovšem odpovídala dobovému vkusu, a tak se pruský talár rozšířil do širší oblasti.

Liturgické oděvy vznikají z obyčejného oblečení, v určité době se stávají „nemoderními“ a nesrozumitelnými a v té chvíli potřebují být zdůvodněny a jejich podoba vysvětlena. Schválně, co znamenají tabulky? Dvě desky desatera? Zákon a milost? Nebo je to pozůstatek límce, který měl prostě zabránit ušpinění černého oděvu od bílého pudru z paruky? Nejspíše to poslední. Ale mohli jsme se setkat i s výkladem, že tabulky jsou odznak ordinace (tak jak v jiných církvích štolu).

Není nic špatného na tom, že se význam liturgického oděvu vysvětluje nebo mění. V dnešní době talár neukazuje posluchači, že se setkává s vysokoškolsky vzdělaným člověkem nebo státním úředníkem. Talár je dnes především věcí identity: „My evangelíci máme faráře v černém s tabulkami.“ Nevím, zda je dobré budovat svou identitu právě na rozdílnosti bohoslužebných rouch. V každém případě je dobré vědět, na čem lpím a jaký to (ne)mělo význam.

Poslední usnesení synodu, které se vyjadřovalo k bohoslužebným oděvům, posunulo význam taláru jako odznak toho, kdo bohoslužbě s pověřením sboru předsedá. Nošení taláru s tabulkami se tedy neváže na ordinaci ani na universitní vzdělání.

K usnesení připojený dokument zároveň otevírá cestu k přemýšlení o tom, zda naše liturgické roucho ještě „mluví“. Jak vyjádříme tím, co je vidět, že bohoslužby opravdu slavíme a nejen trpně konáme? ■

JAKOU ROLI PRO VÁS HRAJE LITURGICKÝ ODĚV?

Jaroslav Hynek, 35 let
(YMCA v ČR)

Po dlouhém rozmýšlení musím konstatovat, že pro mě osobně opravdu žádný. Je to dobře? Je to špatně?

Pavel Klinecký, 50 let
(evangelický farář, člen Synodní rady)

Je-li liturgický oděv jednotný, pak 1) brání soustředění účastníků bohoslužeb na nepodstatnosti (kravata faráře, velké břicho), 2) snímá z kazatele starost, co obléčí, aby se to hodilo ke kázání, 3) brání liturgické tvořivosti a pitvořivosti, cizí evangelikům, a současně liturgii spolutovořů 4) je rozlišovacím oděvem, usnadňujícím zejm. necírkevní veřejnosti chápání „kdo je kdo“. Díky za něj, za jednotný talár!

Jan Balík, 39 let
(kněz, ředitel Sekce pro mládež ČBK)

Naladit se na prožitky přesahující pouze viditelný svět. K člověku patří nejen rozum, ale také schopnost uchopení skutečnosti nitrem. Proto umění podstatně přispívá k životu z víry. Jsem rád, že i mnohá moderní liturgická roucha jsou výrazem tvořivosti a i ve své jednoduchosti v sobě nesou hodnotnou krásu.

Radim Žárský, 32 let
(seniorátní farář pro děti a mládež)

Důležitou a nesnadno popsatelnou: Připadám si v těch „hadříčích“ jako v národním dresu krás-

lovství Božího, který mi byl propůjčen k reprezentaci... Víím však, že to není dres, co vyhrává...

Martin Fendrych, 48 let (komentátor časopisu Týden)

Liturgický ohoz je symbol. Policajt má uniformu, aby se poznalo, co dělá, jakou vůči nám hraje roli. Lékař nosí bílé kalhoty a košili z téhož důvodu. Farář, kněz, se od nás šikovně od-děluje. Buď prostě talárem a tabulkami pod krkem, nebo našaseně, barokně, na hlavě s mitrou, jež má budít (jakož i talár) úctu sama o sobě a jež nás zavádí až někam ke kultu Mithrova. Podobně je oddělena kazatelna od publika „tam dole“. Církve si tak vyrábějí důležitost, význam, váhu. A nutno dodat, že jsou v tom oddělenými věřícími, vyznávajícími po staletí „kult hadrů“, otrocky podporovány.

Jarda Svoboda, 38 let
(kapelník Trabandu)

Žádnou. Nemyslím, že by člověk musel před Pána Boha předstupovat v nějakém zvláštním dresu, pakliže na sebe nevztahuje starozákonní předpisy. Ovšem mně by se moc líbilo, kdyby je křesťanská církev na sebe poctivě vztahovala.

Petr Forman, 40 let
(loutkař, herec)

Pro mě hraje velkou roli. Tak jako všechno, co mi v dnešní prchavé a někdy trochu povrchní době připomíná přinejmenším tradici.

Neděli ráno. Slavnostní chvíli. Ztišení. **Marie, 23 let** • Nevyužitý prostor pro reklamu – viz. hokejové dresy. Sponzoři by byli fajn. **Tomáš, 22 let**
 • Z velebníčka dělá důstojného pána. **Vojta, 24 let** • Od Adama s Evou šaty zakrývají náš stud. A já teď nevím, jestli talár taky zakrývá nebo spíš odhaluje?
Olča, 20 let • Módní inspiraci. **Miloš, 41 let** • Je to vizuální oddělení kazatele od shromáždění. **Mikoza, 26 let** • Kdo si oblékne liturgický oděv (či jiný pracovní oděv) je osobou pověřenou. Kdybych byla farářkou, myslím, že by mi to pomáhalo ve vědomí, že nepředvádím své výkony a myšlenky, ale že předávám „zprávy“ oběma směry. **Marie, 54 let** • U evangeliků asi rozlišení autority kněze a sboru věřících. Jiné role, kterou kněz ve sboru zastupuje. Protože jsem katolička, jsem zvyklá více na barevné oblečení katol. kněží, kde vnímám působivost nebo přehnanost oděvu a podle svých skromných znalostí také symboliku barev oděvu. **Mirka, 34 let** ■

Otázka příště: „Šíříte evangelium, jak?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 25. 11. 2005.

Z
CHMELÍKOVA
SLOVNÍKU
NAUČNÉHO

1) Talár (mimo ČCE) – opak saláru - poplatku církve věřícímu. V některých církvích, které jsou méně atraktivní než ČCE za to však bohatší než ČCE, hojně používán v různých podobách k udržení a rozšíření počtu věřících.

2) Talár (v ČCE) – Oděv kazatele zaplacený ze salárů. Faráři talárem zakrývají, co si z našich salárů (ne)pořídili.

(Prof. EmDr. Emanuel Chmelík PhD.; Chmelíkův slovník naučný; Chmelíkův ústav; Bohnice 2004)

FARÁŘŮV PRACOVNÍ PLÁŠŤ

Jsem ráda, že náš farář nosí talár. Proč? Uffa Horrnová

- 1) Protože poznám, co se bude dít. Když mě rodiče ráno dovedou do kostela, obvykle se probudím až v místnosti plné lidí. Když je farář v taláru, vím, že je neděle ráno.
- 2) Protože je najednou jiný než ostatní. Oddělený a důležitý. Neupozorňuje sám na sebe, ale na své sdělení. Nikdo ze strašovstva se s ním v tu chvíli nepře o režii nedělní školy.
- 3) Protože budí „bázeň“. Aspoň tak to slovo chápu. Ostýchám se na něj mluvit, když má své poslání, když je ve spojení s Bohem.
- 4) Protože zapomenu na jeho osobu. Že se pohádal s tátou kvůli trávníku před kostelem. Že mládeži nedovolil přetahovat přes půlnoc a nikdy nám nedává pozvánky ze seniorátu. Taky mě nezajímá, jestli si oblékl ty příšerné džíný nebo oblek jako do tanečních. Zdá se mi ale, že farářům talár nevhovuje. Na to, že je to jejich „pracovní plášť“, nemá dost kapes. Myslím, že by měl mít několik kapes – asi ve výši pasu – na kázání, tužku a brýle. Dole v taláru by mohly být kapsičky na Evangelický zpěvník a Dodatek, taky na Svíták a malou Bibli. ■

Původně hanlivé označení pro skupinu studentů v Oxfordu, která se scházela k systematické, metodické četbě Písma svatého, modlitbám i osobním rozhovorům. Záhy ve skupince došlo k takzvanému probuzení – tak aktivně se snažili přivlastnit si spásu, až došli k přesvědčení, že žijí bez hříchu. Svě psychické i fyzické mohutnosti nadále mobilizovali ke spásě všech. Ze studentského spolku se začátkem 18. stol. vyvrátilo hnutí, které bylo na anglikánsky monopolní církevní půdě přijato s nadšením. To po čase opadlo, ba co víc... Metodisté svou práci chápali jako misií uvnitř církve, až je zákaz působení donutil vytvářet vlastní církevní strukturu. Zajímavé je, že to byli misio-náři ochranovské Jednoty bratrské, kteří Johnu Wesleymu, hlavním organizátorovi prvních metodistů, otevřeli duchovní zrak pro plné biblické křesťanství. V Československu začala metodistická církev svou práci po 1. světové válce, přičemž veškerou finanční tíhu nesla americká strana. Chtěla tak evangelizační činností splatit české církvi požehnání, jež kdysi přijala prostřednictvím Moravských bratří.

Světová metodistická rada dnes sdružuje přes 100 samostatných církví v 70 zemích světa s celkovým počtem asi 70 miliónů členů. V patnácti českých farnostech má Evangelická církev metodistická asi 1000 aktivních členů a dalších 1000 dětí, přípravných členů a přátel.

Diakonie ECM je členem Ekumenické diakonie.

Zážitek

Těsně před půl desátou vstupujeme do čerstvě zrekonstruovaného vnitrobloku pražských vlnohradských činžáku, abychom zjistili, která vypadají bohoslužby evangelické metodistické církve.

Vše se odehrálo v přízemní modlitebně: pět řad židlí směřujících k jednoduchému řečnickému pultu. Nalevo od něj stojí zdobená, během bohoslužeb nepoužitá

židle, napravo pak stojan na noty a kyta-
ra opřená o piáno. Také Radův (Miroslav Rada, výtvarník, pozn. red.) obraz ('85) na zdi visí, ale jinak se před očima rozkládá neposkvrněná bílá plocha, jejíž účel vysvětluje promítací přístroj zavěšený za našimi zády. Pootevřená posuvná stěna nás odděluje od tří mužů v černých oblecích, kteří kolem stolu popíjí kafe.

Odhadem dvacet účastníků, nepravidelně rozestých po prostoru vstalo. Mladý muž v civilu zaujal pozici za pultíkem, do mikrofonu přečetl žalm a vyzval ke společnému zpěvu. Zeď nad ním zmodrala, aby žlutý text písně lépe vynikl. Následovalo čtení ze Starého zákona, evangelia a opět společný zpěv. Obsah vybraných písní byl plný nízkých lidí a vysokého Boha, slavného stvořitele a pána veškerenstva.

Formou modlitby poděkoval mladý muž zejména za shromáždění a ty, kteří z různých příčin do shromáždění vyvolených přijít nemohli, a prosil za Ducha svatého, aby spočinul v ústech kazatele Maláče.

Pak přišel blok chval. Dvě dívky při kytáře předzpívaly tři písně o Ježíšovi, jak má krásné jméno, jak se stal mým přítelem a aleluja.

Kytaristka je tou, kdo každou neděli oznámí novinky a moderuje další sborová ohlášení. Pokaždé vyzývá i k modlitbám za bratrské sbory. Ten pro dnešek sídlí ve vesnici, pro kterou by si tamní metodisté přáli mohutnější probuzení. Jedna z přítomných sester slavila narozeniny, takže přečetla verš z Jeremiáše a sklídila potlesk. Farářka je čerstvou babičkou a kdyby neležela nemocná v posteli, ohlášky by byly jedinou částí bohoslužeb, která by nebyla byla zazněla z jejích úst. Nakonec jsme nenašli odvahu zařadit se mezi nepravidelné návštěvníky, kteří postupně vstávali, aby řekli odkud jsou. První muž v černém obleku přijel z Kansasu, druhý z Cheshiru a třetí jim tlumočil. Metodisté ve vnitrobloku provozují ubytovnu a bratrští hosté pak jaksi automaticky přijdou na ranní bohoslužby.

Sbírka podbarvená tóny klavíru, na který, jakož i k dalším písním, hrála nevidomá sestra, proběhla tak, že nás oběhl mladík s velkým dřevěným talířem. Mladý muž v civilu od pultíku poděkoval za hojnost, kterou máme, a poželal třem dětem odcházejícím do nedělní školy.

Bratr Maláč, čilý penzista a brilantní řečník, založil své kázání na úryvku z Matouše o prvních posledních. Jeho meditace nad textem vyústila ve formulované přesvědčení, že jako lidé jsme schopni stát se bezhříšní pouze s Boží pomocí. Dostaneme-li obecné a intuitivně uchopitelné instrukce shůry, přetvoříme je v tisíce skoro hloupých pouček. Tak za časů Jozua, Ježíše i dnes. Připojil další přesvědčení: lidé jsou stále stejní, ale stále jsou jakoby rozdělení na ty s Duchem svatým a ostatní. Po dobrém obědě máme v přemýšlení nad Matoušovým textem pokračovat, amen.

Závěrečné písně a posile na cestu předcházel modlitba. Kdokoli z pléna mohl přidat svou prosbu, čehož dva tři lidé využili.

Ještě vyzpovídat pravidelnou účastnici a konec...

MINIROZHOVOR S ANNOU

Proč pravidelně navštěvuješ zdejší shromáždění?

Otec je farář, takže jsem vyrostla v metodistickém prostředí. Sice v Jihlavě, ale teď bydlíme tady naproti. Přirozené, ne? Chodila jsem do nedělní školy, konfirmaci nemáme, ale kdybychom měli, tak ji absolvuji.

Sbory jiných křesťanských církví tedy nezkoušíš?

Ale jo, k Martinu (večerní bohoslužby v kostele u Martina ve zdi v Praze, pozn. red.) také skoro každou neděli zajdu.

Metodisté vznikli z pietisticky profilovaného hnutí. Vnímáš během bohoslužeb ozvuky původních důrazů?

Jako jestli mi to tu připadá charisma-

tické? Moc ne. Ale díky různé inspiraci existuje pnutí mezi jednotlivými sbory. Metodisté jsou takový míšmaš. Náš sbor je konzervativní a Američany se necháváme inspirovat akorát ve chválách.

Funguje ve vašem sboru mládež?

Spíš dost ekumenická skupinka, daná dohromady skrz osobní kontakty. Takže tam máme i katolíky a tak. Kdehoho.

Metodisté mají tradičně silný misijní étos...

Máme knihkupectví Brána, kde shodou okolností pracuju. Také klub pro děti a mládež. Takové prodloužené ruce církve, kde se misie projevuje v praktických věcech. Jaké jsou výsledky, to už se mě neptej. ■

Zrod časopisu Zčistajasna proběhl velmi převratně – ba dá se říci, že zčistajasna... Náš seniorátní plátek vychází již šestým rokem, vždy zčistajasna, v průměru čtyřikrát do roka, s nákladem 28 čísel, s počtem stránek 16 (tedy v průměru)...Tolik statistických údajů.

Co říci ze strany redakční rady, tedy Vycho-domoravského SOMu? Snad jen tolik – doufáme, že Zčistajasna čte i někdo jiný než faráři, kterým časopis chodí zčistajasna na sbory.

Jak tedy kreativně využít Zčistajasna na schůzkách mládeže??? Hm, můžete se třeba taky zčistajasna rozhodnout a začít vydávat časopis svůj vlastní. Původně se časopis začal vydávat se záměrem informovat sborové mládeže o dění v seniorátu – o akcích minulých i budoucích. V současné době směřujeme také k tomu, aby bylo Zčistajasna přínosem i pro samotné schůzky mládeže a dalo se využít jako inspirace při zpracovávání úvah a modliteb.

Takže z druhé strany – můžete si vzít Zčistajasna do ruky a použít jej jako:

- 1/ informační servis – v rubrice INFO-SERVICE najdete upoutávky na různé akce, většinou budoucí
- 2/ kroniku – v časopise se pravidelně

objevují články a drobné postřehy z již minulých akcí pořádaných SOMem. Vy si můžete přečíst, jaké to tam bylo.

- 3/ zábavu – no snažíme se být vtipní (jestli se to daří netuším), ale skrze rubriku OKÉNKO HUMORU A POEZIE a nahodile rozhozené vtipky v časopise se třeba můžete i pobavit
- 4/ receptář – svého času EVANGELICKÝ RECEPČÁŘ, pro bližší zájem doporučuji nahlédnout do starších čísel
- 5/ poradnu – tedy lékařskou. DOKTOR VŘED totiž vyléčí vše, ovšem v současné době (cca 3 roky) je už trochu na ústupu
- 6/ koutek pro bystré hlavy – i tací se najdou
- 7/ inspiraci pro úvahy – většinou se publikují výplody ze seniorátních dnů mládeže
- 8/ modlitební příručku – poslední dobou je modlitbě věnována poslední stránka
- 9/ kulturní info – poskytuje osvědčený Petr Běťák
- 10/ fotoarchiv – titulní stránky mluví za vše

A to bude asi všechno, nic jiného už mě zčistajasna nenapadá. ■

MOJE OBLÍBENÁ BIBLICKÁ PASÁŽ

CHLÉB ŽIVOTA

Jan 6, 35: Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nikdy nebude žíznit.“

Příměr chleba je podle mne jedním z nejkrásnějších biblických obrazů a vždy znovu mne fascinuje, jaké myšlenkové bohatství se dá vměstnat do několika prostých slov. Obraz chleba je každému srozumitelný. Chléb znají od pradávna snad všechny národy a etnické skupiny, i když forma bývá různá. Někdy jde o placku upečenou na rozpálených kamenech, jindy o nadýchaný bochník s křupavou kůrkou. Na jeho přípravu stačí málo: mouka, voda (nebo mléko), špetka soli a kvásek. V jednoduchosti je ale i jeho síla. Na rozdíl od různých pamlsků se chleba nikdy nepřejí, a přitom na dobře upečeném chlebu si člověk skutečně pochutná. K životu patří tak neoddělitelně, že ani nepotřebuje reklamu. V modlitbě Páně chléb zastupuje všechny hmotné potřeby člověka. Slova Ježíšova i slova o Ježíši, jak je nacházíme v Písmu, jsou stejně prostá jako chléb. Právě proto se jimi můžeme sytit každý den, a přitom nám nezevšední. ■

Pavel Hejda, vědecký pracovník Geofyzikálního ústavu AV ČR

Ještě jeden krok a ocitám se na chodníku před autobusem 381 v klidné, „obyčejné“ vesničce jménem Miskovice, ležící kousek za Prahou. V místě, kde pořád ještě znamená poctivá práce rukou víc než zběsilé bušení do počítače. Kousek od zastávky už nacházím to, co domácí nazývají BA.HA.MI. (báječná hacienda Miskovice). Vcházím do dvora, kde štěká pes, hrají si děti a voní oběd. Hned jsem si pomyslel: jooo, tenhle týden bude jinej než prázdninová rutina. Medkovic statek mi učaroval už na první pohled.

Odpoledne se zavelelo k práci, které je na takových místech vždycky dost. Nejen prací ducha živ je člověk, a tak i u mne bylo na čase vzít do rukou nástroje jako kladivo, majzlík či prostě ověřit sílu paží. Bez obav. Zatloukání hřebíků jsem se naučil dřív než třeba účetnictví. Na přelomu července a srpna se to na polích plevelem jen hemží. Mě osobně potkala práce na řepném poli, pro akčnější jedince je k dispozici prý doslova adrenalinové makové pole. Tu nejdůležitější pracovní náplň mi Pavel A. specifikoval asi takto: „Naučíš se rozpoznávat kytičky na poli“. Některé kytičky mají zůstat tam, kde rostou (řepa), pokud možno nedotčeny pracovním úsilím „okopávačů“. Jiné se třásly před mojí motykou

- jmenovitě „Děda Lebeda, Strejda Merlík, Řepka Olejka a chvílemi i soused ob řádek“. Během okopávání nebyla o zábavu nouze, jelikož jsme si krátili čas vtipkováním a kecáním o všem možném. Práce sblízuje a práce na poli, ta sblízuje dvojnásob. Jestli si myslíte, že jsem každý večer usínal zničený s prázdných břichem na rozpadlé slaměné posteli, jste na omylu. Není nad domácí stravu a osvěžující sprchu.

Pro měšťáka jde o ideální záležitost, jak proniknout do zemědělské hantýrky a pochopit pojmy jako souvrať. Musím říct, že pro mne, osobu zemědělskou prací nedotčenou, šlo o vzrušující a obohacující zážitek. Přece jenom představa o tom, jak se žije zemědělcům, vytvářená výroky politiků, popřípadě novin, není to pravé ořechové. U Medků jsem se rozhodně necítil jako „levná“ pracovní síla, ale jako opravdový host, který je též k užítku. Jistě znáte z vlastních prožitků ty chvíle, kdy odněkud odjíždíte s pocitem, že jste tam nechali kousek své duše a že jste si ono místo doslova zamilovali. No a tak jsem se cítil právě já, když jsem odjížděl. V případě zájmu o „pracovní terapii“ kontaktujte nejbližší dívenku s medovým hláskem a hlavně příjmením nebo se podívejte na <http://mynepra.blog.cz> ■

Co je u Vás nového? Já mám tady u nás pocit, že je všechno, jak se otřele říká, „čím dál tím stejné“. Přes všelijaké změny ve škole i v práci, přes všechny změny, které přináší počasí, náhody i lidé, mám najednou často pocit, že mě chytí bludný kruh. Mohl bych si říkat, že je to moje věc, když dělám stále ty samé chyby. Jenže je tu Markétka, které se nelíbí, že jsem (prý) pořád utahaný, nervózní a mrzutý. Chtěla by, abych s tím něco udělal, abych si toho na sebe nebral tolik, abych se připravoval do práce včas a ne až na poslední chvíli, abych... Nedaří se mi změnit, ale díky jejímu trpělivému připomínání se to občas obrací k lepšímu.

Kdesi jsem četl takový bonmot. Dva základní omyly manželství jsou tyto: když žena doufá, že se po svatbě muž změní a když muž doufá, že se žena nezmění. Myslím, že ve skutečnosti je to dost vyvážené – i já jsem si myslel, že se některé věci změní. Například, že odnaučím Markétku nechávat vodu nasáklou houbičku ve dřezu na nádobí, jelikož pak náramně „voní“, nebo, že začne zhasínat v koupelně, nebo, a to je horší, že mi nebude všechny zbrusu nové rodinné a pracovní horory vykládat ve chvíli, kdy jsem pro ni přišel k vlaku hladový a unavený. Nepochybuji, že ona by mě ráda odnaučila mnohým jiným věcem (např. neskládání příboru ke straně talíře, zacházení s košílem).

Jak se Markétka mění, nedovedu posoudit. Pokud, tak jen k lepšímu. Na neblahé změny fyzické je zatím brzy a jistě se dotknou dříve mne než jí.

Co Karel? Je přece jenom ještě o dva fousy starší než já, žil dlouho sám – kolik nenapravitelných zlovyků si stihl vypěstovat? A co ty? Daří se Vám si je navzájem odpouštět? Já náhodou o jedné Karlově nenapravitelnosti vím, a nebudu Ti ji prozrazovat, ale je moc legrační a myslím, že je jednou z věcí, kterou mám na něm rád – i když je někdy trochu na obtíž.

Mějte se moc pěkně,
Váš Šimon

PŘÍBĚH SEDMÝ

Luboš Kratochvíl

SOUTĚŽ

Je to vlastně velmi prosté. Člověk se často diví, jak prosté věci mu můžou sloužit. Jenže jak je popsat? Třeba tohle - dlouhé ruce, nebo nohy? Nebo jsou to klepeta? V každém případě jsou pořádně ostré, ostrá (ostří?). Těsně spojená k sobě se rozevírají do většího či menšího úhlu, jak se komu zachce. Poroučet jim může každý, kdo ovládne - a zase je těžké popsat, co to vlastně je. Ramena? Oči? Oči ve výši ramen? Nohy

dvě, oči dvě. Jedině spolu můžou snad už staletí chodit světem a rozdělovat ho na dvě půlky. Nebo větší a menší polovinu? :)

Správné řešení příběhu sedmého z 08/05 - luk a prak.

Uhádlí jste, kdo jsem? Napište na adresu redakce do 25.11. 2005. Vylosovaný výherce dostane dárek. ■

Chcete rozšířit redakční kruh?

Připravujeme příští ročník Bratrstva. Zapojit se do tvorby časopisu je možné kdykoli, na začátku roku je to vždy nejlepší. Máte možnost spoluurčovat jeho tvář. Pišete na adresu: **Redakce Bratrstva, Jungmannova 9, pp. 466, 111 21 Praha 1** nebo **bratrstvo@evangnet.cz**

nejen na frontě se mění situace každý den. Elišce dnes není dobře, zítra ji čeká těžký den, a tak odpovím místo ní. Snad je ta změna důkazem, že bludné kruhy lze narušit a že život přece není „čím dál tím více stejný“. Tím nechci říci, že netrpím podobnými pocity. Nestíhám zrovna tak úspěšně jako Ty, ne-li úspěšněji, a navíc znova a znova nepoučitelně slibuji, co splnit je pak na hranicích únosnosti – a někdy i za nimi. Nějaký blud a hereze to asi bude.

Ale zpátky k nám dvěma a k Tvému psaní. Myslím, že i my dva s Eliškou se měníme jakžtakž vyváženě. Máme hru Vyjádři mne rychleji. Příklad: hledáme cestu městem – nechci se ptát – ale přece už cítím, že doutnák tiše hoří (u Elišky je dosti krátký). S patřičnou intonací a zaujetím pro věc pronesu těsně před výbuchem: „Jsi nemožný, přiznej se, že ani nevíš, kam jdeš. Ale aby ses zeptal, to nééé! To jste vy, chlapi ješitný!“ Ona hraje také. Funguje to báječně. Ne však vždy.

Díky své ženě jsem si uvědomil, že existuje dobře utajený okruh mých špatných vlastností. Zatímco druzí lidé je shovívavě přecházejí, event. se jimi baví, ona mi je s bezohlednou upřímností vyčítá. Tím, že je musí každodenně snášet, trpí pochopitelně více než shovívavý okruh přátel, a oprávněně protestuje. Snažím se ji pochopit a s některými něco dělat. Jde to dost špatně, řekl bych. Na něco resignovala. Jsem jí za to nesmírně vděčný...

Zkrátka mám Elišku čím dál tím raději a jsem snad vůči ní také trpělivější. Ovšem, milý Šimone, smradlavá houbička ve dřezu, sdělování mocných citových dojmů vysokým hlasem těsně po práci (nebo během ní), jakož i deklarace přizemních požadavků v době kontemplanace nad tzv. vyššími idejemi jsou bezpochyby mravně zavrženímhodné.

Pozdravuj ode mne, prosím, Markétku, Eliška vás zdraví oba. Těším se na nějaké další nekonvenční setkání... Do té doby mějte se dobře.

Váš Karel

SMS RECENZE

DIVADLO

Nedavno mela v prazskem Divadle nablízko premieri hra E.Rostanda Cyrano z Bergeraku. Nechme promluvit sameh hlavniho hrdinu: "pokud budu živ, chci uzas probouzet ve vsem a kdykoliv." Nutno rict, ze predstaveni uzas vzbuzuje.

KNIHA

Podle Mari Magdaleny. Svedka M.Frederiksson pise apokryfni evangelium. Kontroversni, ale ne nemozny pohled na Jezise. Ucednici jsou trotlove a Jezis chodi s Magdalenou...

HUDBA

Mate sluchatka? A rychlejsi pripojeni k webu? Mate radi klasiku? Co nenaladite v eteru, pohladi vas z internetu. Zrovna mi hraje JSB. Hmm! www.rozhlas.cz/d-dur/

Richard Bona 16.11. v Lucerna Music Baru. Dokonala smes afriky a jazzu v podani vynikajiciho baskytaristy a zpevaka

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 775062896

rozhovor se Žofkou Hradilkovou

Žofka Hradilková je z Prahy, má starší sestru a mladšího bratra. Studuje romistiku na FFUK a snaží se proniknout do problémů spojených s tím, když někdo žije na okraji společnosti. Jako dobrovolnice pracuje rok.

Jak se jmenuje organizace, pro niž pracuješ, a co nabízí?

Jmenuje se Poradna pro občanská a lidská práva a je občanským sdružením založeným skupinou právníků a sociálních pracovníků. Zabývá se právy cizinců, potíráním diskriminace a pomocí rodinám. Také připomínkuje návrhy zákonů.

Možná jste zaznamenali případ Romky, kterou nepřijali do práce a jako důvod (písemně!) uvedli „romský původ“. Ve spoustě případů to ale není takhle jednoznačné. Poradna tedy například posílá na místa, kde odmítli Roma, jiného žadatele s úplně stejnými předpoklady – a když ho přijmou, dá to k soudu. Vedle toho funguje dobrovolnická činnost zaměřená hlavně na doučování.

Jak jsi s ní začínala?

Na začátku jsme měli školení s psychologem. Krom toho dobrovolnická činnost v Poradně probíhá už několik let, takže mi ostatní mohli říct, čeho se mám držet a co není dobrý.

Co není dobrý?

Při příchodu do rodiny je dobrovolník vždycky někým cizím a musí se podle toho chovat. Měl by být vnímavý, nenarušovat jejich styl života... Nejsi v pozici nějakého nadřazeného vůdce, který tam přijde a začne si diktovat podmínky. Jdeš něco nabídnout a oni to nemusí přijmout.

Taky musíš znát své hranice, kam až chceš dojít. Do jaký míry jim chceš obětovat svůj čas, co je pro tebe tak nepřijemný, že bys tam proto i přestal/a chodit. Chceš třeba mít prostor na to

doučování, aby bylo uklizeno a nikdo vás nerušil. A když to k tý práci potřebuješ a nejde to prosadit ani po nějaký dohodě, musíš skončit.

Pod doučováním si člověk většinou představí, že děláte domácí úkoly, ale jde spíš o to s dítětem komunikovat, klidně i jít ven... Dobrovolník musí vycítit, co je to dítě právě teď ochotný a schopný dělat za aktivitu. Taky je dobrý bavit se s rodičema. Aby věděli, že učení je smysluplný, že je dobrý si s dítětem třeba čist... Je to vlastně práce s celou tou rodinou. A vždycky je to jiný.

A co děláš konkrétně ty?

Já se sestřenicí jsme ukončily doučování u jedny rodiny a začaly jsme dělat volnočasový klub. Nesehnaly jsme ale žádný prostory, tak si hrajem s dítětem venku. S ostatními dobrovolníky se každý měsíc scházíme na supervizích, kde je vždycky někdo nezainteresovaný, kdo nám dá zpětnou vazbu. Tam se učíme řešit problémy ostatních – a tedy eventuálně i problémy naše. Člověk dost často nedosahuje těch výsledků, jaký by si představoval, myslí si, že učí špatně, že s dítětem komunikuje špatně a je důležitý vědět, že s tím mají problémy i ostatní, že to je úplně normální. Jinak propadnete bezmoci, pocitu, že nemůžeš nic změnit.

Ty jsi ale sama říkala, že výsledky často nejsou, tak kde se dá brát to povzbuzení, síla věřit, že to smysl má...

Člověk do toho jde s hroznou vervou, čeká že dítě který mělo pětky teď bude mít trojky. A tak to není. Někdy vidíš třeba jenom to, že se dokážou na něco soustředit, že je začne něco bavit. Na začátku jsme se jich ptaly, co by chtěly dělat. „Já nevím, já bych chtěla domu,“ zněla odpověď. A po třetí hodině pak třeba řekly: „Já bych chtěla čist, já mám domácí úkol“.

Takže vy v podstatě hlavně měníte přístup.

Já sama chci hlavně změnit jejich postoj, že škola je to nejhorší, co tě v životě potkalo. Chci jim dát pocít, že to může být i zábava a že není úplně beznadějný, když ti něco nejde. Že se to dá změnit.

Ty děti jsou často normálně inteligentní a vnímavý, i když jsou ve zvláštní škole. Akorát maj blbý vstupní podmínky, táta nemá práci, máma nemá práci, a děti nevidí ve vzdělání žádný přínos, protože rodičům (zvláště) škola nic nedala.

Zažilas někdy, že by dobrý učitel dokázal tohle zvrátit?

Úloha učitele je hrozně složitá, protože má ve třídě dětí třicet a nemůže se zabývat tím jedním romským. Často je problémem i čeština. Nultý ročník by mohl vyrovnat ty jazykový rozdíl a připravil by děti na to, že někam budou chodit každý den. I v dobrovolnictví vidíme, že jim chybí smysl pro řád, pro plánování. Seděj doma a sbíraj dříví nebo starý železo, žijou z hodiny na hodinu. Dobrovolník jim může ukázat, že existuje taky něco jiného. Mají s náma možnost dostat nový podněty, cítit, že něco dělaj a jsou v něčem dobrý. Je to ale jen jednou za týden.

Jsou nějaký věci, který jsi přestala dělat kvůli tomu, že se teď věnuješ dobrovolnictví?

No, chodím míň do hospody:-).

Tvoje pomoc je tedy vlastně tvůj čas. A dávaš někdy i drobný žebračkům?

Dát někomu pětikorunu nepomůže. Jenom ji zkapalněj. Nepotřebujou si koupit pivo, ale získat práci, domov...Podobně je to s dárkama pro děti. Snadno v nich vzbudíš pocit, že můžou dostat něco za nic. Nemůžeme přijít zvenku a rozdávat jim sladkosti, ovoce, hračky. Děláme to tak, že kdo vyhraje, má bonbon. Vyhrajou všichni – ale všichni maj pocit, že si ho zasloužili.

Když se na tebe tak dívám, jsi tmavovlasá, tmavooká. Myslíš, že je to pro tebe mezi Romy nějak snazší?

Ani bych neřekla. Pro romské rodiny je často docela pocta, když tam přijde gadžo. Mezi sebou mívají větší nepřátelství. A vidí, že gádžové jsou líp oblečení, mají práci...chtějí se jim spíš přiblížit. Ale jsou samozřejmě výjimky.

Dobrovolnictví ti asi hodně dalo...

Je to jako příprava na zaměstnání: musíš jednat s lidma, vyplňuješ cestáčky, máš zodpovědnost za ty děti. Často za nima jedu i s obavama, co se ten den stane. Jestli si někdo nezlomí ruku, jestli je to bude bavit (když nemáme nic moc připravenýho :-())... Když odjízďím, cítím se ale vždycky dobře, nabitá energií....

A naučilo mě to taky určité pokoře. I když to zrovna nevypadá, že bych někomu pomáhala, tak to tak vůbec nemusí být. Třeba to jen ještě není vidět. Chce to trpělivost, neztratit naději. Setkáváte se s dětma, který vyrůstaly úplně jinak. A i vy se začínáte dívat z jiný perspektivy. ■

Hana Andronikova se narodila roku 1967 ve Zlíně, vystudovala Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, obou angličtina — čeština. Svou prvotinou, románem *Zvuk slunečních hodin*, vzbudila velkou pozornost a získala za ni Cenu Knížního klubu, kde kniha v roce 2001 vyšla, a Cenu Litera za objev roku.

V Coloradu se na Silvestra 1989 náhodně potkají dva čeští emigranti, Daniel Keppler a Anne Vanierová. Jeden druhému vypráví svoje životní příběhy a postupně zjišťují, že, ač se dosud neznali, spojují je vzpomínky a láska k jedné ženě, Danielově matce. Daniel ze začátku vypráví o svém otci Tomášovi, který v roce 1926 sehnal práci ve stavebním oddělení Baťovy továrny. Počátkem 30. let je ale jako šéf stavby Baťovského průmyslového města povolán do Indie. Ve Zlíně nechal svou ženu Ráchel s tím, že za 6 měsíců si pro ni přijede. Mezitím se Daniel narodil a Tomáš se vrátil až za téměř dva roky. Pak spolu odjíždějí do Indie. Těsně před válkou ale Ráchel dostane dopis, že umírá její matka a Ráchel se i přes Tomášovo přemlouvání rozhodne vrátit zpátky. Tomáš se pak snaží co nejrychleji najít nějaký způsob, jak odcestovat ze země a světadílů, kde Ráchel i Danielovi hrozí pronásledování, rozhodne se odjet pracovat pro Baťu do Argentiny, ale den před odjezdem napadne Hitler Polsko a tato naděje se rozplyne. Ráchel musí do Terezína. Zde se seznámí právě s Anne a společně pak snášejí hrůzy terezínského ghetta a osvětimského koncentračního tábora. Vyprávění se tak nese v několika rovinách. Pohled Daniela nebo Tomáše je střídán pohledem Anne a několikrát také pohledem amerického vojáka Peteho, který se s Anne v květnu 1945 seznámí v Plzni. Kromě toho děj také zabíhá ke vzpomínkám všech těchto postav. V románu je kladen velký důraz na popis vztahu Tomáše k Ráchel i pomocí různých krátkých epizod. Ač jsou velmi rozdílní, nemohou bez sebe být. Krásu a čistotu jejich vztahu nezlomí ani

válka, Osvětim a trvalé odloučení. Tomáš je bez Ráchel jako tělo bez duše, postará se o Daniela, po válce emigrují do Kanady, ale pak brzy umírá. V této knize popisující hrůzy 2. světové války vidím podobnost např. s *Patriarchátu dávno zašlá sláva* od Pavla Brycze, která popisuje hrůzy téměř celého 20. století, *Zvuk slunečních hodin* je ale lepší a bohatší právě o popis toho nádherného vztahu mezi českým Němcem a Židovkou.

Hana Androniková práci na svém prvním románu pojala velmi svědomitě a v zadu v knize je přiložen seznam literatury, která byla zdrojem informací a inspirace. Jak autorka prozradila v rozhovoru pro časopis Host, je schopná přečíst celou knihu např.

kvůli ověření toho, zda ve třicátých letech existovala pastelína nebo jestli tehdy měly zápalky červené nebo zelené hlavičky. Kniha proto věrohodně zachycuje meziválečnou Indii nebo Zlín, stejně jako události války. Novým tématem mezi knihami inspirovanými válkou je pak stručný popis terezínského ghetta, kde v době, kdy v Praze nesmělo hrát divadlo, navzdory strašným podmínkám „dávali Gogola, koncertovali, četli zakázané básníky“ a kultura pomáhala lidem najít sílu a naději. *Zvuk slunečních hodin* jednoznačně doporučuji k přečtení. V roce 2002 Androniková vydala sbírku vzájemně propojených povídek *Srdce na udici*. ■

UKÁZKA

Vůbec se jí v Indii nelíbilo. Viděla špínu, plesnivě zdi domů, odpadky plovoucí v kalu. Dělal se jí špatně, když k ní zavanul hnilobný puch a kolem pobíhaly tucty čoklů a koček, olysáných, olezlých prašivinou. Dostávala záchvaty, když viděla zmračené děti v prachu ulice, ubohé žebráky se sloní nohou a nataženou rukou. Trpěla fobií. Ze špíny a nemoci. Nedokázala unést holou tvář skutečnosti, nezastřenou podobu bídy, nemocí a umírání. Když zahlédla prvního hada, chtěla domů.

Matka Indie. Země prastaré kultury, tajuplná a nevyzpytatelná. Široké řeky, šedožlutá voda se valí, tiše a věčně. Indie. Otec se snažil s tou zemí splynout a vytáhnout z propletence různorodých lidí, kultur a náboženství to nejlepší. Matka se nejdřív snažila tu zemi uchopit. Vždycky ve všem hledala smysl. Pak ale musíte Indii nenávidět.

Indie se kvůli ní nezměnila. Zůstala stejná jako po tisíce let. To Ráchel se změnila. Smířila se s ní. Díky posedlosti starověkými mýty, obrazy víry a silou slova odkryla pro sebe i pro nás poezii orientálního světadílu a nechala se unášet extrémě a bohatstvím osudů. Zamílovala se do ní. Indie byla naše společná láska. Horká a neúprosná, sladká a zraňující, smyslná a odmítavá. Vyrost jsem v náruči jejích protikladů, mezi lidmi, kteří v mém životě zažehli touhu po harmonii se sebou samotným. Moje Indie. Nesnažil jsem se ji pochopit. Miloval jsem ji.

Zvuk slunečních hodin, s.44–45

Příště:
Ohlédnutí za
rokem s MČP

Diakonie ČCE – středisko Rolnička v Soběslavi

pořádá již počtvrté adventní benefiční kampaň

ČCErolniČCE

Zakoupením některého z výrobků pomůžete dofinancovat
rekonstrukci domu, v němž pracují a bydlí
lidé s mentálním a kombinovaným postižením.

Nově nabízíme:

KALENDÁŘ „Rolnička 2006“, nástěnný	100 Kč
SVÍČE ze včelího vosku na vánoční stůl	100 Kč
POHLEDNICE s obrázky klientů, 20 kusů	100 Kč
VÁNOČNÍ PAPÍR 12 archů.....	100 Kč

Výrobky z minulých ročníků za zvýhodněnou cenu:

JMENOVKY k označení dáreků, 25 kusů	50 Kč
ZÁLOŽKY do knížek, s obrázky, 25 kusů.....	50 Kč
VÁNOČNÍ PŘÁNÍ (7 pohlednic a 7 přání).....	50 Kč

Podrobné informace získáte a objednávat můžete

ve sborech ČCE, na internetové adrese www.rolnicka.cz
nebo přímo v Rolničce (mail: rolnicka@volny.cz, telefon: 381 522 054,
adresa: Mrázkova 700/III, 392 01 Soběslav).

DĚKUJEME ZA VÁŠ ZÁJEM A PODPORU !

MEDICÍNA JE JAKO DOBRÁ DETEKTIVKA Tomáš Groll

ROZHOVORY
SE
STUDENTY
VYSOKÝCH
ŠKOL

Pro vás, co jste byli na sjezdu mládeže ve Žďáru, mám uklidňující zprávu. Kdyby se něco přihodilo vašemu tělu, Štěpánka Soběslavská, studentka medicíny, byla připravena vám od obtíží, bolestí a nevolností pomoci. A právě s touto medičkou bude následující rozhovor.

Proč, co a kde přesně studuješ?

Jsem studentka Lékařské fakulty UK v Hradci Králové, obor Všeobecné lékařství. Proč? Dobrá otázka. Hledala jsem povolání, ve kterém bych pracovala s lidmi a pro lidi. Taky se ráda cítím „užitečná“. A naše škola na webu vypadala moc hezky.

Přežila jsi první ročník, myslíš, že máš vyhráno?

O naší fakultě se sice říká, že si můžeš psát před jméno titul, když jsi úspěšně prošel prvákem, ale „za vodou“ rozhodně nejsem. Za svou výhru považuju, že mě ta škola baví a že medicína je fakt to, co chci v životě dělat.

Oprav mě, jestli se mýlím. Studenti medicíny se učí od prvního ročníku takřka každý den bez přestávky, zatímco studenti jiných oborů si při studiu pracují, cestují, užívají si studentského života a pak ještě shrábnou prospěchový stýpko. Jak to vnímáš?

Prospěchový stýpka máme taky! Možná je bere míň lidí, ale jsou! Rozhodně nejsme žádní neustále se učící „chudáčci“. Je pravda, že ve škole trávím víc času než kamarádi z jiných VŠ a jedním z nejlepších dáreků k narozeninám byl polštář, na kterém jsem seděla na kolejní židli, když už moc tlačila. Příprava na cvika je šílená a časově náročná hlavně ze začátku – každé třetí slovo hledáš ve slovníku, protože jsi ho v životě neslyšel. Ale čas máš vždycky hlavně na to, co je pro tebe důležité. Takže kromě školy „normálně žiju“. Na červený diplom si

ce známky nemám, ale taky mi z učení nehrabe, kromě zkuškového (ale to asi každému).

Finanční ohodnocení ve zdravotnictví může být srovnatelné třeba s automotive. Proč studovat zrovna tuhle školu a proč pracovat ve zdravotnictví?

Pro prachy se medina dělat nedá. Jasně, netvrdím, že peníze nepotřebuju a že nejsou obory, kde si časem můžeš slušně vydělat. Ale trvá to dost dlouho – minimálně 6 let školy + pět let přípravy, než si můžeš udělat atestaci a „jet na vlastní triko“. Motivace ke studiu je různá – někdo chce mít „postavení“, někdo titul. Někdo má převzít praxi rodičů, jiného přitahuje adrenalin nebo chce být fakt užitečný. Mě nejvíc láká různorodost té práce, kontakt s lidmi. U každého problému máš několik řešení a hledáš to správné – něco jako dobrá detektivka.

Pokud vím, tvoje maminka je doktorka diabetoložka, že. Ovlivnila nějak tvé rozhodnutí a pomáhá ti při studiu?

Díky mámě jsem docela dobře viděla „za kulisy“ – což je, myslím, velká výhoda. Fajn je to i dál. Je úžasné, když máš doma někoho, kdo chápe tvoje nadšení ze správně vypyťvaného ureteru. Navíc máma dokáže najít vždycky ta správná sarkastická slova, když mám pocit, že mi to přerůstá přes hlavu – před zkouškou neocenitelná pomoc. Se studiem si pomáháme spíš se spolužáky – stane se, že u tebe někdo o půlnoci zaklepe s tím, že má „strašný problém“ – a ty po chvíli soustředěného ptaní zjistíš, že prostě jenom neví, o čem má mluvit v otázce č. 154...

Čemu by ses chtěla věnovat, jak se specializovat?

No, rozhodně nechci dělat urgentní medicínu. „Pohotovost“ v českých podmínkách mě neláká. Na operační obory

nemám dost šikovné prstíky a mám moc dioptrií... Můj sen je praktická lékařka – ráda bych zažila pocit, že jsem pro někoho ta „jeho paní doktorka“.

Ovlivňuje víra výkon profese doktora nebo zdravotní sestry?

Myslím, že víra ovlivňuje všechny části lidského života, takže tu profesní z toho nemůžeš nějak „vyjmout“. Pro mě to jde jedno s druhým – čím víc vím o „fungování“ člověka, tím víc mi stvoření přijde úžasné. A zase opačně. Pro mě je hrozně důležité vědomí, že je tu Někdo, kdo se mnou bude toho člověka doprovázet až

Dokázala bys pomoci třeba při auto-nehodě?

Tak to musí ze zákona každý, kdo se k ní připlete. Proto se v rámci autoškoly řeší první pomoc. Ale ptáš se asi spíš, jestli bych dokázala zastavit krváčení, zahájit KPR (kardio-pulmonální resuscitace), která povede k obnovení vitálních funkcí, fixovat zlomeniny, ... Díky Bohu jsem tohle ještě nikdy dělat nemusela, ale pevně doufám, že bych to zvládla. Snad.

Na sjezdu mládeže ve Žďáru jsi dělala zdravotníka. Měla jsi hodně práce? Zvládla jsi svoji funkci?

do konce, když už pro něj po odborné stránce nebudu schopná nic udělat. Že na to poslední „držení za ruku“ nebudu sama.

Určitě znáš sérii filmů Básníci. Můžeš trochu srovnat film a skutečnost?

Jsem ostuda všech ostud, ale Básníky vůbec neznám... Možná dobře, třeba bych byla šla důsledněji za svým holčičkovským snem a dělala něco úplně jiného.

A jaký byl tvůj holčičkovský sen?

No, možná tě teď rozesměju – ale chtěla jsem docela dlouho jít na konzervatoř a pak hledat místo v nějakém sympatickém orchestru. Nějak jsem ale zjistila, že chci víc pracovat s lidmi, a když se přidaly problémy se šlachami na levé ruce, bylo rozhodnuto. Hudba zůstala relaxem, který mi pomáhá udržet se v pohodě.

Nevím, jestli jsem měla práce hodně – to by spíš mohl říct někdo, kdo tuší, jak to bylo v minulých letech. Pár lidí za mnou na „ošetřovnu“ přišlo, doufám, že jsem jim k něčemu byla. „Funkce“ zní strašně... A jestli jsem to zvládla? Snad ano, ale ptej se spíš těch, co za mnou byli, a těch, kteří mě poprosili, jestli bych si k sobě nevzala ten známý kufřík ze Syrdy a klíč od ošetřovny.

Až jednou budeš doktorka, chceš mít hodně práce, nebo radši nemít celý den co dělat?

Ráda budu mít hodně práce, když to nebude znamenat, že mým pacientům bude špatně. Klidně budu dělat od rána do noci, jenom když se u mě pacienti budou cítit dobře, budou se rádi vracet a toho posledního držení za ruku zažiju co nejméně. ■

HONGKONG

CESTOPIS

– CELÁ ZEMĚ V JEDNOM MĚSTĚ

Eman Buzek

Hongkong – to je někde v Japonsku? Ještě před pár měsíci jsem na tom se znalostmi o Hongkongu nebyl o moc lépe. Z hodin zeměpisu jsem věděl, že toto město je známé produkcí hraček a možná jsem ho někdy viděl na mapě. Když jsem potkal loni v létě dva lidi z Hongkongu, všechno, co o tomto městě z dálného východu vypravovali, mi připadalo neskutečně exotické...

Někdy v polovině dubna 2005 jsem získal stipendium na United World College, kde jinde než v Hongkongu, a od této chvíle jsem musel vidět toto město stále realističtěji. Teď jsou to už skoro dva měsíce od chvíle, kdy jsem nastoupil do letadla a doletěl do města, které je oproti Česku o 6 hodin napřed – „To, co je pro vás zítřra, znamená pro nás včera.“

Hned po přiletu poznáte mnoho charakteristických znaků tohoto města, proto-

že letiště, na které jsou všichni obyvatelé Hongkongu patřičně hrdí, je, podobně jako téměř celý Hongkong, velmi luxusní, čisté (až nepřijemně sterilní), přesně organizované, tiché a přitom velmi rušné. Všechny nápisy, jak na letišti, tak i ve městě, jsou většinou dvojjazyčně, tedy anglicky a čínsky. To je pozůstatek z nedávné doby, kdy byl Hongkong anglickou kolonií a angličtina byla oficiálním jazy-

kem. Roku 1997 byl však Hongkong s velkou slávou vrácen zpět Číně jako Speciální administrativní region, což znamená, že až do roku 2047 (tedy 50 let) si zachová svou vládu, ekonomiku a téměř vše, co může mít každý suverénní stát. Jsou tu pouze dvě omezení – Hongkong nesmí mít vlastní zahraniční politiku (nikde například nenajdete ambasádu Hongkongu) a vlastní armádu.

Když tedy konečně vystoupíte z letiště, poznáte ostatní charakteristiky Hongkongu. Udeří na vás vlhko a horko, které můžete doma zažít snad jen v koupelně nebo v parní lázni. V zimních měsících je vzduch ale poměrně suchý a teplota klesá výjimečně i pod 10 stupňů celsia.

Před odletem mě kamarád, který studoval v Hongkongu přede mnou, varoval, že mimo náš školní kampus se angličtina moc nepoužívá. Říkal jsem si, to přece není možné, vždyť je to oficiální jazyk, ne? Ano, ale opravdu pouze „oficiální“, tedy například s policisty nebo jinými vzdělanci se anglicky domluvíte bez problémů, ale místní lidé mluví většinou „Cantonese“ (dialekt čínštiny, nesrozumitelný pro ostatní Číňany). Ale nemusíte se obávat, pokud mluvíte vládní čínštinou (Mandarin Chinese), tak se s ní taky domluvíte.

Hongkong, jako město samotné, na mě působí jako jeden obrovský obchod, stroj na peníze. Jsou tu kilometry nákupních mol plynule přecházejících z jednoho do druhého, sídlí tu množství světových bank a proudí sem kapitál z celého světa. Nakupování nebo jakékoli jiné utrácení, je ostatně pro obyvatele HK jedním z nejčastějších způsobů trávení volného času.

Trochu jsem se před příjezdem obával příliš exotických zážitků, jako setkání s různým hmyzem a tak podobně. Byl jsem však příjemně překvapen moskytiérami v oknech, takže naše pokoje jsou, jako všech-

no ostatní, čisté. Ale jinak 10cm stonožky, pavouci velikosti dlaně a velké množství žab je místní standard. V posledních dnech tu máme v kampusu dokonce opici (samozřejmě že ne jako studenta).

Pro milovníky hor, jako jsem i já, nabízí Hongkong poměrně mnoho tras pro horskou turistiku. Nicméně hory tu jsou podstatně jiné, než jaké známe z Evropy - hustý porost exotických keřů je pokrývá až k vrcholům (nejvyšší hora Tai Mo Shan dosahuje výšky 958 m). Jedna věc mě také na horách nepříjemně překvapila - i když jsme tak daleko na východě, cestičky tu jsou jak pro západní turisty, tedy velmi často betonové schody až na hřeben a dále velmi pěkně upravený chodník. Ale výhledy stojí za to; pokud se otočíte správným směrem (třeba k nebi), tak ani nevidíte žádný mrakodrap.

Naštěstí je můj život v Hongkongu od ruchu velkoměsta poněkud vzdálený - náš školní kampus, který obsahuje téměř vše, co k životu potřebujeme (škola, kolej, jídelna, sportovní areál, ...) je v oblasti „New Territories“, která je méně zalidněná (stále je to město, ale oproti centrálnímu Kowloonu, který je nejhustěji zalidněnou oblastí na světě, je to poměrně klidná část). Život na naší škole je tak rušný, že nemáme moc času na výlety po městě. Dopoledne škola, odpoledne (a vlastně i večer) Quan Cai (čínský výraz pro všetranný rozvoj osobnosti, tedy

aktivitu zahrnující službu, sport a kreativitu), a pokud zrovna není nic povinného, tak se odehrává mnoho jiných, bohužel taky zajímavých akcí, takže čas na opuštění kampusu máme téměř pouze o víkendu. Já spolu s dalšími kamarády-křesťany se vypravuju každou neděli na příjemný výlet do kostela, který je sice půl hodiny autobusem vzdálený, ale zato jsou bohoslužby v angličtině. Baptistické prostředí také vytváří atmosféru příjemnou (nebo alespoň přijatelnou) jak pro protestanty, tak pro katolíky.

Totální změna prostředí pro mě sice zpočátku nebyla jednoduchá, ale na jídlo jsem si už zvykl (na výběr je tu jídlo čínské a evropské, ale to je vlastně taky „Made in China“, akorát upravené pro vidličku a nůž. Hůlky jsou však příjemné.). A jak by se dalo shrnout poslání všech studentů UWC? Krásně je vystiženo v našem „Mission statement“ („programové prohlášení“): „United World College prostřednictvím mezinárodního vzdělání, sdílení zkušeností a služby komunitě pomáhá mladým lidem být zodpovědnými, politicky a ekologicky vzdělanými občany, kteří ve svém životě uskutečňují myšlenky míru, spravedlnosti, porozumění a spolupráce.“

PS: Zajímá-li vás dění v HK, můžete se podívat na můj internetový deník www.eman.chytrak.cz. ■

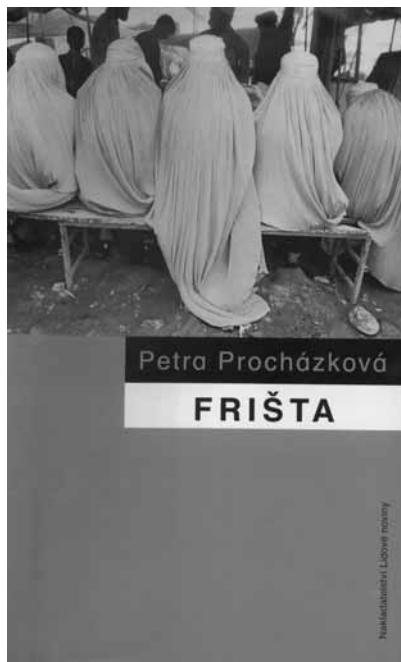
Z českých novin, rozhlasu i televize k nám docela často dolehnu zpávy ze vzdálených blízkovýchodních zemí. Zprávy většínou politické, někdy reportáže ze života. Jaké to tam asi je? Jací jsou ti lidé? A co islám? Vidáme obrázky zahalených žen, někdy je potkáme na českých ulicích. Jaký je jejich život? Dá se podkryt zahalené tajemství?

Petra Procházková nás svou knihou vtáhne do Afghánistánu krátce po pádu talibánského režimu. Příběh vypráví mladá žena Herra, která se do Afghánistánu přivdala z Ruska (při čtení příběhu si uvědomíte, oč je vám to Rusko bližší a pochopitelnější než muslimský Afghánistán) a žije ve velké rodině svého muže. Frišta je její švagrová, typická muslimka, pro kterou se nesluší, aby se vzdělávala, mluvila s hosty nebo dokonce vycházela ven z domu. Ženám přísluší opatrovat domov, manžela a rodit děti.

Afghánistán se mění změnou režimu a příchodem Američanů, kteří ale často přicházejí s pocitem, že mohou rázem vše změnit k obrazu svému - západně civilizovanému. A tak se humanitární pracovnice Heidi pohybuje městem v přílehavých džínách a s odkrytou hlavou a nechápe oplzlé poznámky a doteky místních mužů.

Afghánská společnost má jistá pravidla, která se asi mohou měnit, ale cesta změny je dlouhá. A naše západní civilizace také není ztělesněním ideálu. I když jsem si při četbě Frišty uvědomovala, jak jsem ráda, že žiji tam, kde žiji. Můžu studovat, pracovat, chodit ven a moje dcery se nebudou muset v 15 letech vdát.

Knižku Petry Procházkové Frišta vydalo Nakladatelství Lidové noviny v roce 2004.

KDYŽ SE BŮH SMÁL

Marie Medková

KNIHA

Začne to zázrakem. Lidé, kteří přišli tu adventní neděli na bohoslužbu, uviděli dvě děti – Sofii Hornerovou a slepého Anderse Berglunda – vzlétnout a proletět otevřenou střechou chrámu. Jenže obě děti v tu dobu ležely s vysokou horečkou v posteli. Touto událostí nás autorka strhne do děje. Jak to? Ptáme se. Co na to lidé? Co církev? Jenže příběh nechce vysvětlovat zázraky, takového vysvětlení se nám dostane jen mimochodem a jistě není pro každého uspokojivé. Pokud se rozhodneme letět dál životem Sofie, Anderse a jejich blízkých, čeká nás neobyčejnost obyčejných životů. Zamotané lidské vztahy, mystické rodinné dědictví, hledání sama sebe i druhých. Autorka dokáže mistrně a lehce zobrazit každého člověka s jeho zvláštnostmi. Vystihnout složitost vztahu průzračně, a přesto nezjednodušeně. S výbornou znalostí lidské psychiky a s moudrostí svému věku vlastní (román byl vydán v jejich 65 letech) píše o různých podobách vztahu člověk – Bůh, dítě – rodič, muž – žena. Knihou prostupuje přemýšlivý vztah k Bohu, láska k přírodě a vědomí odpovědnosti za lidský život.

ho člověka s jeho zvláštnostmi. Vystihnout složitost vztahu průzračně, a přesto nezjednodušeně. S výbornou znalostí lidské psychiky a s moudrostí svému věku vlastní (román byl vydán v jejich 65 letech) píše o různých podobách vztahu člověk – Bůh, dítě – rodič, muž – žena. Knihou prostupuje přemýšlivý vztah k Bohu, láska k přírodě a vědomí odpovědnosti za lidský život.

Když se BŮH smál, Marianne Fredrikssonová, Ikar 2003, 479 s.

(NEJEN) MOSTECKÉ ŠTĚSTÍ

Olga Ferjenčíková

s využitím myšlenek Jakuba Rychnovského

Prý budete šťastím až plakat, hlásá slogan. Nový film Bohdana Slámy z vás ale rozhodně nebude mačkat slzy pomocí tklivých melodií a samoúčelných záběrů na důlní krajinu. Přesvědčivost příběhu a otázek v něm kladených spočívá jen hereckých výkonech (Pavel Liška, Tatiana Vilhelmová, Aňa Geislerová) a režisérské poctivosti. Poznává se, když se na film připravujete několik let.

Na začátku nahlédneme do životů několika obyčejných rodin žijících v jednom paneláku. Někteří cítíme s Monikou (pracuje v supermarketu), jejíž přítel právě odjel do USA a asi se nám trochu nezdá způsob, jakým její kamarádka Dáša zachází se svými dvěma malými dětmi (ale je na ně sama...).

Všechno je to celkem pochopitelné a známé, kulisami jsou sídlištní byty, chodba, výtah a polozbořená ruina statku. Tam ostatně Toník, vrstevník Moniky a Dáší, utekl z bytu rodičů a žije sice po svém, ale stejně bezcílně, jak je v kraji zvykem. Pak ale přijde zlom. Monika už je připravená také odletět do USA, když se Dáša přestane být schopná starat o své děti. Má se jich ujmout ona? Co její „životní šance“?

Když sledujeme úskalí, která překonávají hrdinové filmu Štěstí, nelze to okomentovat povzneseným: „Nechápu lidi, co si takhle podělají život.“ Co ti, kterým je právě poděláváno jedno z údajně nejšťastnějších období jejich života? A každé rozhodnutí, každý čin má na bezprizorní děti nějaký dopad. Můžeme v takové situaci zůstat lhostejní, ačkoliv vůbec není jasné, zda je v našich silách na tom něco změnit? Kde končí naše zodpovědnost? A jaké máme my štěstí, že jsme jako malí nemuseli tolik plakat (nikoliv štěstím).

EKUMENICKÝ
KALENDÁŘ
aneb
SVATÝCH
OBCOVÁNÍ

JAKUB BÖHME

Pavel Prejda

„Zhořelec tě ševče z města vyhání a káže ti táhnout tam, kde si tvých spisů považují. Táhni daleko, hubo rouhavá a lehkovážná a poznáš, člověče bídná, co tě čeká...! Svým lejnem jsi zaneřádl naše město, ševče... Svým učením jsi poskvřnil celé Slezsko... Jdi a nevracej se víc, zhyň bídně, ševče! Škrpály ti patří do ruky, a ne pero!“

Takto kázal ve městě luterský farář Gregor Richter proti svému protivníkovi, kterého označoval nejen za heretika, „kryptokalvinistu“, ale přímo za vtěleného Antikrista. A dosáhl svého. Jakub Böhme opustil Zhořelec, kde měl svůj ševcovský krám a vydal se do Drážďan, kde se mu dostalo vlídného přijetí. Čím tento „drobný muž nehezké a ustarané tváře, však nebesky modrých očí“, jak uvádějí životopisci, provokoval? Jistě tím, že se nedokázal srovnat s ortodoxií své doby. Boha hledal více ve svém nitru a ve svých vizích než v suchopárných kázáních městského faráře. Ale po vzoru svých předchůdců, velkých mystiků, se mu podařilo širokému okolí sdělit, že Bůh je vždy více, než si myslíme; že je nedozírnou hlubinou; že je více, než jen „je“; že vlastně více není, než „je“ apod. Jen uvažme, jak fantasticky a inspirativně zní jeho označení pro Boha - „Bezedno“.

Jakub Böhme zemřel 16. listopadu 1624.

- V Neratovicích vznikl nový sbor Církve bratrské z dosavadní kazatelské stanice, která ve městě působí dvanáct let. Členská základna sboru se skoro celá skládá z mladých manželských párů.
- **31.října byl Den reformace**
- Izraelští archeologové vykopali zřejmě nejstarší křesťanský kostel na území Svaté země: ruiny přitom leží na pozemcích přísně střežené věznice v galilejské lokalitě Megiddo. Z chrámu se zachovala mozaikou zdobená podlaha s obrázky ryb, zbytky oltáře i odkazy na Ježíše. „Je to velmi starobylá stavba, možná nejstarší v regionu,“ prohlásil při nedělní prezentaci objevu archeolog Jotam Tepper s tím, že by mohlo jít o období před 4. stoletím, kdy teprve byly křesťanství a stavba kostelů císařem Konstantinem Velikým legalizovány. (Právo)
- **Armády spásy oslavila 15. výročí obnovení činnosti v České republice.**

- SOM Pražského seniorátu srdečně zve na XIV. BÁJEČNEJ BÁL - (NEJEN)EVANGELICKÝ PLES, tentokrát ve stylu Latinské Ameriky. V pátek 13.1. 2006 v 19 hodin SOU SPOJOVACÍ, Učňovská 1, Praha 9 konečná tram 1,9,16. Výtěžek sbírký a plesu je pro Fond charitativní a sociální pomoci ČCE.
- **Tomáš Najbrt (barokní nástroje) a Crazyna Biernot (soprán) zahájí společným koncertem Novoměstské hudební slavnosti. V pátek 25.11. v 18.00 v Novém Městě na Moravě. V neděli 27. v 16.00 tamtéž předvánoční koncert pěveckého sboru Vocatus a pěveckého sboru L.Rausse z Brna. Doprovázet bude malý komorní orchestr, diriguje Tomáš Najbrt. Na programu H. Schütz, D. Buxtehude, C. Monteverdi, a další.**
- 27.11. čáslavský sbor ČCE, Jakub Jan Ryba, Česká mše vánoční. Zpívá seniorátní pěvecký sbor Chrudimského seniorátu pod vedením Moniky Drdové.
- **10.12. budou v Praze Svatí blázni, totiž tradiční amatérský mládežnický divadelní festival. Nuselský sbor ČCE ve 14:00.**
- V muzeu v zámku Kinských ve Valašském Meziříčí vystavují bible, které vznikly v posledních šesti stoletích. Návštěvníci si mohou prohlédnout vzácné prvotisky, bible bohatě ilustrované či bible malých rozměrů. Vystava, nazvaná Příběh české tištěné bible potrvá do 8. ledna. Vystava představuje šedesát historických tisků, které vznikly od patnáctého do dvacátého století. (MfD).

Z oddělení mládeže (<http://mladez.evangnet.cz>)

Celocírkevní porada zástupců mládeže ze seniorátů

Sobota 14. ledna 2006 v Praze (den po Báječném bálu).

Na program: volba Celocírkevního odboru pro mládež na dva roky.

Přemýšlejte nad kandidáty ze svých seniorátů, sborů.

Zimní kurzy pro mládež

27. ledna – 3. února pro mládež nad 24 let

3. – 10. února pro mladší mládež

10. – 17. února pro starší mládež

Kupujte Díář na rok 2006

Ideální vánoční dárek, nebo dárek pro vaši mládež.

Objednávky v knihkupectví Kalich nebo on-line na adrese

<http://mladez.evangnet.cz/diar>

Volné ekumenické sdružení

pořádá pod záštitou
Evangelické teologické fakulty
v její budově, v Černé ulici č.9,
v Praze 1

PŘEDVÁNOČNÍ TRH

výrobků a uměleckých děl
z různých církevních i necírkevních
středisek a chráněných dílen
pro klienty se zvláštními potřebami

Něco hezkého pro radost můžete zakoupit
25. listopadu 2005 od 15.00 do 20.00 h.
26. a 27. 11. 2005 od 9.00 h. do 19.00 h.
Těšíme se na Vás!

JIŽ SEDMÝ ROČNÍK !

Doprovodný program:

Pátek 25. 11.

16,00 - vernisáž – slovem a zpěvem doprovodí Jaroslav Hutka

18,00 - koncert – PŮVODNÍ BUREŠ

Sobota 27. 11.

dopoledne - výlet parníkem

13,30 - odpoledne pro děti i dospělé

17,00 - nezávislá islandská filmová lahůdka - Albín jménem Noi

Neděle 28. 11.

9,00 - společné bohoslužby

14,00 - divadlo

Případná pomoc vítána – mobil 603 554 785. Více na www.v-e-s.cz